

עמיו. מה דגיי הים חיותם פנים, אף תלמידי חכמים בעלי המשנה חיותם בתורה, ואם נפרדים ממנה, מיד מתים. (תנא) תניני המשנה, שבה התרבו כדגיי הים, ואם אלו שבפשה יצלו למים ולא יודעים לשוב, הם מתים. אבל אדם (שהם בעלי קבלה, הללו שלמעה), שהוא למעלה מכלם, נאמר בו (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים.

שאותם מורי המשנה, התנינים, הפנין הגדול, נחש בריח, פנגד והבריח התיכן בתוף הקרשים, בזמן שהתנינים, בעלי המשנה, יש מחלקת ומקשים זה על זה, בולע את חברו, וזה תלמיד קטן שלא הגיע להוראה ומורה, חיה מיתה. ואם הם שוים זה לזה ויש בהם מחלקת וקשיה, נאמר בהם (לבסוף) (במדבר כא) את והב בסופה, ופרשה - אהבה בסופה. (עד כאן

רעיא מהימנא.)

פרשת תזריע

וידבר ה' אל משה לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'. רפי אלעזר פתח, (שיר א) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי?! במשכבי היה צריך להיות! מה זה על משכבי? אלא כנסת ישראל אמרה לפני הקדוש ברוך הוא, ומבקשת ממנו על הגלות, משום שהיא יושבת בין שאר העמים עם בניה ושוכבת לעפר. ועל שהיא שוכבת בארץ טמאה אחרת, אומרת: על משכבי אני מבקשת, שאני כואבת (שוכבת) בגלות, ועל זה - בקשתי את שאהבה נפשי, ולהוציא אותי ממנו.

בקשתיו ולא מצאתיו, שאין דרכו להודג עמי אלא בהיכלו, קראתיו ולא ענני. שהנה בין עמים אחרים אני יושבת, ואין שומעים את קולו אלא בניו, שפתיב (דברים ד) השמע עם קול

מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה, מיד מתים. (נ"א תנא) תנינן דמתניתין, דבה אתרבו כנוני זמא, ואי אינון דבבשפתא יעלו לזמא, ולא ידעין לשטטא, אינון מיתין. אבל אדם (דאינון מארי קבלה אינון לעילא), דאיהו לעילא מפלהו, אתמר ביה (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים.

דאינון מארי מתניתין תנינא, הפנין הגדול, (ישעיה כז) נחש בריח, לקבל (שמות כז) הבריח התיכון בתוף הקרשים, בזמנא דתנינן מארי משנה אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, בלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר שלא הגיע להוראה ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת, וקושיא, אתמר בהון (ס"א לבסוף) (במדבר כא) את והב בסופה, אוקמוה אהבה בסופה. (ע"כ רע"מ).

פרשת אשה כי תזריע

וידבר יי' אל משה לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'. (ויקרא יב) רפי אלעזר פתח, (שיר השירים ג) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי, במשכבי מיבעי ליה, מהו על משכבי. אלא כנסת ישראל אמרה קמי קדשא בריך הוא, ובצאת מניה על גלותא, בגין דהיא יתבא בין שאר עמין עם בנהא, ושכיבת לעפרא, ועל דהיא שכיבת בארעא אחרא מסאבא, אמרה, על משכבי בעינא, דכאיבנא (נ"א דשכיבנא) בגלותא, ועל דא, בקשתי את שאהבה נפשי ולאפקא לי מניה.

בקשתי ולא מצאתיו, דלאו ארחיה לאזדווגא (דף מב ע"ב) בי אלא בהיכליה, קראתיו ולא ענני. דהא ביני עמין אחרנין יתיבנא, וקליה לא שמעין אלא בנוי. דכתיב, (דברים ד) השמע עם קול אלהים וגו'.

עמים אחרים אני יושבת, ואין שומעים את קולו אלא בניו, שפתיב (דברים ד) השמע עם קול אלהים וגו'.